

1905-07-08

AFSENDER

Wilhelmine Berg

MODTAGER

Alhed Larsen

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Da

Dateringsbegrundelse:

Datoen optræder på brevet

Generel kommentar:

Wilhelmine Berg drev et pensionat på
Gotersgade i København.

Det vides ikke, hvem Andreas og
Kellehers (svært læseligt navn) var.

Sidstnævnte var formodentlig
pensionærer.

Afsendersted:

Gotersgade

Omtalte personer:

Sidsel -

Daisy Berg

Jens Theodor Berg

Leif Berg

Johanne Caspersen

Alhed Larsen

Johanne Larsen

Christine Mackie

William Mackie

- Schr.

- Stockmar

Laura Warberg

Astrid Warberg-Goldschmidt

Arkivplacering:

Warberg Kerteminde egns- og

Byhistoriske Arkiv BB0816

Trykt udgave:

Nej

Proveniens:

Testamentarisk gave fra Laura

Warberg Petersen til Østfyns Museer

DOKUMENTINDHOLD

Wilhelmine Berg fortæller en lang historie om en pige, Frk. Schr., som har været ansat på pensionatet. Pigen løj og passede ikke sit arbejde ordentligt, og nu har Wilhelmine afskediget hende. Wilhelmine kan ikke klare alt arbejdet selv, så hun vil spørge Johanne/Junge Larsen, om hun vil komme og tage pladsen fra september.

I øvrigt vil hun besøge Astrid i Malmø.

TRANSSKRIFTION

Gotersgade 8/7 05

Kære Laura! Tak for dit brev modtaget i dag. Meget karakteristisk er det rigtig nok for frk. Schr. at hun har drejet forældrene den knap; men tillige utrolig dumt; hva kan hun vente, den rigtige grund skulde i længden blive dem fortiet. Dagen efter jeg sidst var hos dig, samme dag altså, hvor hun fik ferie, kaldte jeg hende op og sagde, at hun vel nok selv havde på fornemmelsen, at hun ikke passede for pladsen, og at jeg ikke vilde beholde hende længere end til oktober [”oktober” overstreget, herover er skrevet ”september”] september. Hun svarede aldeles ligegyldigt, det passede hende meget godt, da forældrene gerne ønskede hende hjem. Jeg sagde (vel vidende, dette ikke passede.) at jeg var ked af det; jeg behøvede så vel en hjælp og var meget skuffet med h. til hende, som var mig så varmt anbefalet. Jeg havde håbet at slippe de ting, hun havde med at gøre men havde kun haft ærgelser der af, idet hun jo ligefrem spillede under dække med folkene og selv ved sin upålidelighed gav disse lejlighed til, som jeg havde hørt gentagne gange, være uhøflige og opsternasige mod hende: hun vidste, jeg havde haft stor udholdenhed og tålmodighed med hende, da hendes personlighed var mig så behagelig og hun altid mod mig selv var yderst villig og opmærksom; jeg havde håbet, at hun i min ferie vilde have gjort sig en ære af at passe alt rigtig godt; men jeg havde overbevist mig om ganske det modsatte. Endvidere måtte jeg, ihvor ubehagelig det end var mig, betone, at en af de Ting, jeg var aller mest pinlig berørt af, var hendes mangel på sanddruhed; jeg nævnede 3 tilfælde, og hun tog imod det alt sammen tilsyneladende aldeles, som om det var en anden, jeg talte til og rejste så. Jeg selv var ganske syg bagefter og syntes egentlig, det var rædsom hårdt af mig at give hende denne dosis med sig hjem livet a[ulæseligt], at hun ordnede det hele der hjemme ved hjælp af vitterlig løgn. Jeg sagde til hende, at jeg efter at ville hele med hende, som jeg og min mand og mine søstre havde ventet så meget af, var så ganske mislykket, atter vilde være alene; jeg var bleven så skuffet og mistrøstig nu over for ethvert tilbud af lignende art. Jeg fik nu min gamle

jomfru igen og måtte se, hvorledes mine kræfter vilde slå til, når jeg ikke kunde mere, så kunde jeg ikke mere; således faldt mine ord; selvfølgelig ingen stavelse om [ulæseligt] pensionær. Jeg har jo lejet både de to værelser på kvisten igen og de to nye værelser til volden, så det vilde være nonsens at sige dette. – Nu er hun kommen hjem igen og er for resten umådelig flink. Så flink, så jeg har kun grund til at rose hende. Men mens jeg var væk, var hun så lad og ligegyldig, at endog jomfruen flere gange satte hende skarpt i rette, hvortil hun svarede:” ja jeg ved det godt; men jeg har ingen lyst; det hele keder mig; jeg har ingen interesse for pladsen. I grunden burde nu hendes forældre for hendes egen skyld vide sammenhængen; men naturligvis vilde det blive en meget slem historie for hende; jeg nænner alligevel absolut ikke at skade hende. For øjeblikket er hun så villig og flink, i enhver retning på sin plads, så jeg kan kun beklage, at hun kan; thi det viser sig. Ærlig talt har jeg været så ked af det og flere gange sagt til Theo: jeg må se at stramme mig op og nå det hele selv; men det er jo vist tvivlsomt, om jeg tør have det ansvar overfor Theo og børnene; mit hoved er ikke særlig godt og – jeg har derfor besluttet at skrive til Junge. Jeg har intet øjeblik tvivl om, at Junge er pladsen voksen, og jeg tror, at Junge vil kunne få interesse for sin gerning her; det er jo en absolut overordnet og selvstændig plads og den tanke at have én af sine egne om sig, er jo umådelig tiltalende. Theo mener, det skulde være fra september, og det var jo også det rigtige. –

Sidsel var her i går med dit sølvtøj; det står udmærket i mit hjørneskab indtil videre er det småt med rejsende her er næsten ingen i byen. Disse dyrskuedage har her vrिमlet af bønder; vi har haft en del; men de passer ikke her.

Jeg var nede hos Andreas fra hans fødselsdag men traf ham ikke. nu er han vel også rejst. Børnene har det udmærket de søde små pus; jeg savner dem forfærdeligt Heldigvis skal de jo i år ikke blive så længe borte. Fru Stockmar er rejst på landet og Kellehers rejser mandag. Jeg skal hilse dig fra dem begge; de er så søde, de to. Vil du ikke på et brevkort sende mig Astrids adresse; jeg tager måske en søndag over til Malmø og vil da besøge hende. Bare hun nu indretter sig praktisk og sørger for at have god pleje, det lille skind. Det er såmænd ingen leg at gå til første gang især, og just af de forsigtige er hun jo ikke. Hvor vil jeg håbe for Kristine, at Billy kommer. Jeg tror, at når hun først bliver dårlig, vil det være meget svært for hende at vide ham så langt væk. På den anden side er det jo ingenlunde let for ham at afbryde sin praksis igen på ubestemt tid. Nu kun mange hilsener til alle fra din hengivne Mis. Jeg skriver så til Junge i aften eller i morgen.

Kære Laura: Tak for Østergade 8/7 05
dit brev modtaget i dag. Meget karakter-
teristisk er det rigtig nok for L. K. S. at
at hun har drejet forældrene den
vejen; men tillige utrolig dumt, hvor
kan hun vente, den rigtigste vej
skulde i længden blive den færdig.
Dagen efter jeg sidst var hos dig,
samme dag altså, hvor hun fik
færdig, kaldte jeg hende op og sagde,
at hun vel nok selv havde på for-
nemelsen, at hun ikke passede
for pladsen, og at jeg ikke vilde be-
holde hende længere end til ^{september} oktober.
Hun svarede aldeles lige gyldigt,
det passede hende meget godt, da
forældrene gerne ønskede hende
hjem. Jeg sagde (vel vidende, dette
ikke passede, at jeg var ked af det;
jeg behøvede så vel en hjælp og var
meget skuffet med h. til hende,
som var mig så varmt anbefalet
Jeg havde håbet at slippe de ting,

han havde med at gøre men havde kun
haft ærgrelse deraf, idet han jo
ligefrem spillede under Dabke med
folkene og selv ved sin upso-
lidelighed gav disse lejlighed til,
som jeg havde hørt gentagne gange,
være uhøflige og opstørmasige
mod hende; men vidste, jeg havde
haft stor indholdenhed og tålmodig-
hed mod hende, da hendes person-
lighed var mig så behagelig, og hun
aldrig mod mig selv var yderst
villig og opmærksom; & jeg
havde håbet, at hun i min ferie
ville have gjort sig en cere af
at passe alt rigtig godt; men
jeg havde overbevist mig om
ganske det modsatte. Endvidere
måtte jeg, ihvo ubehagelig det
end var mig, betone, at én af
de timer, idet var allermost pin-

berøbt af, var hendes mangelfulde
sandsynlighed; jeg nævnte 3 tilfælde,
og hun tog mod det altsammen til-
synlavede aldeles som om det
var en anden, jeg talte til og vejs
sa. Jeg selv var ganske syg bag-
efter og syntes egentlig, det var
vædsom hårdt af mig at give
hende denne dosis med sig hjem-
livet andede, at hun ordnede det
hede der hjemme ved hjælp af
vittelig bogen. Jeg sagde til hende,
at jeg efter at vite hele med
hende, som jeg og min mand og
mine søstre havde ventet sa-
mest af, var sa ganske mislyk-
ket, alle vilde være alene; jeg
var bleven sa skuffet og var
mistroptig nu overfor ethvert
tilbud af hjælpede art. Jeg fik en

min gamle jomfru igen og må
te se, hvorledes mine krefter
vilde slå til, når jeg ikke kunde
mere, så kunde jeg ikke mere;
Således fæst mine ord; selvsagt
ingen stavelse om farene pensionær.
Jeg har jo lejet både de to værelser
på Kvinden igen og de to nye værelser
til volden, så det vilde være nonsens
at sige dette. — Nu er hun
kommen hjem igen og er for-
resten usædvanlig flink. Så feilt,
så jeg har kun grund til at
rose hende. Men mens jeg var væk,
var hun så led og ligegyldig, at
end og jomfruen flere gange satte
hende skarpt i rette, hvortil hun
svarede: ja jeg vid det godt;
men jeg har ingen lyst; det hele
gæder mig; jeg har ingen interesse
for pladsen. I grunden burde man

hendes facade for hendes egen
skyld vide sammen hensen; men
naturligvis vilde det blive en
meget slem historie for hende;
jeg mener alligevel absolut ikke
at skade hende. For øje beklædet er
hun så villig og flemt, i en
hver retning på sin plads, så
jeg kan kun beklæde, at hun
kan; thi det viser sig. Uvrigt
talt har jeg været så bød af det og
flere gange sagt til Theo, jeg må
de at stramme mig op og må det
helt selv; men det er jo vist tårløst,
om jeg tør have det ansvar overfor
Theo og børnene; mit hoved er
ikke særlig godt og — jeg har
derfor besluttet at skrive til Funge.
Jeg har intet øje blik tvil om, at
Funge er plads en voldsom, og jeg
tror, Funge vil kunne få interesse

for sin gerning her; det er jo en
absolut overordnet og selvstændig
plads og den tanke at have én af
sine egne om sig, er jo umådelig
tiltaltende. Saa mener, det skulde
være fra september, og det var jo
også det nærliggende. —

Lidsel var her igår med det spejlbog;
det står udmærket i mit hjørne skab
endtil videre er det småt med rejser
her er næsten ingen i byen. Disse
dyrtidige dage har her været et af
bønder; vi har haft en del;
men de passer ikke her.

Ly var nede hos Andreas på han
Lidsels dag men traf ham ikke,
men er han vel også rejst.

Børnene har det udmærket de spid
små pus; og savne dem forfarvel
Heldags skal de jo især ikke blive
så længe borte. Jon Stockmar er

rejst på landet og Kellers rejse
mandag. Jeg skal hilse dig fra dem
børn; de er så søde, de to. Vil
du ikke på et brev kort sende mig
Astors adresse; jeg tager måske en
søndag over til Skalmø og vil da
besøge hende. Børn hun nu indretter
sig praktisk og spørger hvorat have
god pleje, det lille skind. Det er
sammen ingen by at gå til første
gang især, og just af de forresten
er hun jo ikke. Hvor jeg vil håbe
for Kristine, at Billy kommer.
Jeg tror, at når hun først blir dærlig,
vil det være meget svært for hende
at vide ham så langt væk. På den
anden side er det jo ingen hende
let for ham at afbryde sin praksis
igen på ubestemt tid. Men børn
mange hilsner til alle fra din
højrøstede mor. Jeg skriver så til
Lise i aften eller i morgen.